

Les cares de la música, per Eduard Escoffet

El poeta i músic Eduard Escoffet, membre del grup Barba Corsini, reflexiona sobre la importància de les botigues de discos

Eduard Escoffet | Juan Miguel Morales

Ja queda molt lluny quan els discos es concebien tenint en compte les dues cares del vinil i la pausa necessària per canviar la cara; avui dia els discos són majoritàriament una simple successió de temes sense lligam amb el suport físic, per molt que els vinils continuïn movent la cua. Però més enllà de les cares del disc, la música té un rostre, no és només so. Darrere de cada banda, de cada estil, hi ha dissenyadors, artistes i fotògrafs que els donen una presència visual, que sintetitzen un impuls sonor en un objecte anomenat disc, que és molt més que un vinil ficat en una carpeta.

Justament aquests dies es pot veure a Barcelona, al Museu del Disseny, l'exposició *Jordi Fornas. La imatge de la Catalunya dels seixanta*, una retrospectiva que, entre altres aspectes, ens permet capbussar-nos en tota la feina com a dissenyador desenvolupada a Edigsa, que va marcar l'estètica de la Nova Cançó. Un moviment de renovació com aquest havia d'anar lligat a una nova imatge gràfica, més moderna i més oberta als corrents europeus. I això seria encara més important amb tota l'onada contracultural dels setanta que es desenvoluparia després.

El poder visual de la música continua sent evident, però cada vegada està menys lligat al suport de reproducció. I les grans perjudicades de tot això són les botigues de discos, que abans eren el gran espai de descoberta, sorpresa i fins i tot aprenentatge al costat de les emissores de ràdio. El 23 d'abril, en paral·lel a Sant Jordi, es va celebrar un any més el Record Store Day, i crec que és

important reivindicar el seu paper en el món musical. No només ajuden a fer arribar els discos al públic (i ajuden a fer viables les precàries finances dels segells més petits), sinó que sovint es converteixen en espais de trobada i d'intercanvi. De botigues de discos n'hi ha pertot arreu, més de les que imaginem, i per bé que la majoria venen per internet, totes es mereixen una visita, perquè, com passa amb les llibreries, el millor és que sempre tornes a casa amb material que no esperaves trobar o que senzillament ni coneixies. Al Poblenou de Barcelona hi ha Ultralocal, que treballa com ningú el producte local, amb un tracte personalitzat prèmium i amb una activitat intensa.

Wah Wah Records Foto: Andrea Romanos

A la mateixa ciutat, al barri del Raval, hi ha la històrica Wah Wah, un pou sense fons on podeu trobar tota mena de rareses, i també Paradiso, que també són al darrere del segell Urpa i Musell, responsable d'edicions precioses com les del *Pack Pro Nobis* (The Indian Runners & Urpa i Musell, 2021) de **Tarta Relena** (que inclou remixos de **John Talabot** i **Ex Continents**, entre d'altres) i *Casa* (Urpa i Musell, 2020) d'**Ubaldo**. A Gràcia tenim Surco, al barri de Sant Pere Barcelona City Records, Volta Discos al Clot i al Poble-sec Salvadiscos, dedicada a la recuperació de la cultura del vinil. Recentment, a València, la mítica botiga Oldies ha trobat relleu generacional i continua més viva que mai. I no podem oblidar altres botigues com Musicom a Olot, Moby Disc a Girona, Espai Records a Sabadell, Amor Discos a Terrassa... La llista, per sort, encara és llarga, i se'n van obrint de noves. Aquestes botigues no només venen discos, sinó que prescriuen, gestionen patrimoni i són una baula imprescindible en la cadena de valor de la música. En temps en què el públic identifica la música majoritàriament amb el directe, els festivals i el consum compulsiu, ens toca començar a defensar aquests espais com alguna cosa més que un petit negoci: són part de la nostra ànima.